

Hannah

(Dalibor Boubín, 2023 – 2025)

„Dá se tu někde koupat?“ zeptala se.

„Je tu jezírko. Asi za patnáct minut.“

„Great,“ zajásala. „Lets go there.“

Radostně zatleskala.

Sjeli jsme z dálnice, prokličkovali krajem města a zastavili u lesa. Otevřel jsem kufr a natáhl se pro její tašku.

„Co děláš?“ naklonila hlavu na stranu.

„Plavky?“

Rolničky smíchu. Položila mi dlaň na rameno a pak mě cvrnkla do nosu. Kvapem se smrákalo.

„Tudy,“ ukázal jsem.

Za normální situace bych šel těsně vedle ní. V nejhorším o krok pozadu, abych ji měl na očích a zároveň jí kryl záda. Ona ale cestu neznala. Takže jsem musel první.

Břeh byl liduprázdný. Prošli jsme padesát metrů tam, pak zase na druhou stranu, abych si udělal představu o terénu i o případných sousedech.

„Tady ne,“ zarazil jsem jí, když se zastavila a jediným pohybem si přes hlavu stáhla tričko.

„Why not?“

„Ještě kousek.“

Nespokojeně zavrčela, zavrtěla hlavou a pohled zvedla k obloze. Ti chlapi!

Vybral jsem kout chráněný ze tří stran kmeny, přitom ještě s písčitém podkladem.

„Tady.“

Za zády mi šplouchlo. Prudce jsem se otočil. Už ze sebe shodila kromě trička i všechno ostatní. A když říkám všechno, myslím naprosto všechno.

„Tak pojd,“ zamávala.

„Jo, to určitě,“ zavrtěl jsem hlavou.

Poklepal jsem na sako a omluvně rozhodil rukama.

„Ale houby,“ zavolala.

„Nejde to,“ prohlásil jsem a dal ruce v bok. Tím jsem sako trochu rozevřel a černý kov se zableskl v měsíčním světle. Jasně že se ne doopravdy, ale mohl by. Ve filmu. Ve skutečnosti se okraj klopý zahákl právě za tu pažbu, takže nebylo vidět nic.

Hannah se nevypracovala do pozice vrcholné manažerky tím, že by přijímala ne jako odpověď. Vztyčila se v celé své nahé kráse pětatřicetileté úspěšné ženy a vystoupila zpátky na břeh.

Polkl jsem. Ona mi mezitím stáhla sako z ramen. Pak povolila popruh podpažního pouzdra. Zamotala zbraň do zmuchlaných svršků a pohodila je na zem. Rozepnula mi košili.

„Zbytek už zvládneš, ne?“ mrkla a v mžiku byla zpátky ve vodě.

Já si nechal alespoň spodní prádlo.

„Ať vás ani nenapadne si s klienty něco začít,“ kladl nám šéf na srdce. „Jsme eskorta, ne bordel.“

Plukovník býval u kriminálky, když revoluce změnila nejen společenský řád, ale přinesla i nové příležitosti. Odkroutil si ještě dva roky, aby dostal tuhle hodnotu, pak ale s celou policií praštil a rozhodl se udělat pro sebe. Agenturu si vymazlil, aby měl v důchodu co dělat.

Na tuhle jeho průpovídku jsem si vzpomněl, když jsem se nořil pod hladinu.

„Poplav,“ zavolala svým oxfordským akcentem.

Předstíral jsem, že plavu, dokud jsem vystačil. Což mi vydrželo asi tak deset metrů.

Pak mi do úst natekla voda, o jejíž čistotě jsem si nedělal žádné iluze. V tomhle ohledu znamenalo šero spíš výhodu. Menší nadšení ve mně vyvolávala její vzdalující se hlava. K tomu jsem se obával, že zatímco budu svádět svůj potupný boj s vodním živlem, nějaký náhodný chodec projeví zájem o naše věci. Asi bych dokázal oželeť většinu oblečení. Klíčky od auta by představovaly nepříjemnou ztrátu. Ale přijít o zbraň by se rovnalo naprosté katastrofě. Dospěl jsem k bodu zlomu. Zatracená ženská.

Otočil jsem se a vydal se zpátky.

„Omlouvám se,“ ozvalo se těsně za mnou.

Překvapilo mě, jak snadno a tiše mě dohnala. Stejně tak mě udivilo, že si vůbec všimla, že se vracím. A do třetice jsem ji ještě nikdy neslyšel se komukoli za cokoli omluvit.

„V pohodě.“

Vzduch se znatelně ochladil. Roztřásla se zimou, tak jsem ji zabalil do své košile. Přitáhla okraje k sobě a celá se schoulila. Položil jsem jí zezadu dlaně na ramena a dost neohrabaně ji zkusil tou košilí utřít. Sklonila hlavu na prsa. Pod prsty jsem cítil její pevné tělo a polilo mě horko.

Stáhla ramena ještě víc dopředu. Z náhlého popudu jsem jí zajel dlaněmi do vlasů a neohrabaně je zkusil vyždímat. Nebyly dost dlouhé. Ani se nehnula. Od vody fouklo a já ucítil její vůni. Trocha mořské soli, trocha medu. Vyschlé seno, jaké mívá děda na půdě. Naklonil jsem se k ní a zezadu ji

políbil na krk. Socha. Políbil jsem ji na stejné místo. Nic. Dlaně na ramena. Polibek na pravou trapézu. Pak levou.

Pustila košili, natáhla ruce za sebe a přitáhla mě k sobě. Políbil jsem ji za ucho. Zatřásla se. Olízl jsem jí vodu z lalůčku. Přimkla se ještě silněji. Objal jsem ji přes hrudník a políbil ze strany na tvář.

„Už jsem myslela,“ zašeptala, „že to nikdy neuděláš.“

O tři dny později mi na stejném místě, když už jsme zase usychali, řekla: „Ještě bychom měli něco udělat s tím tvým šíleným přízvukem.“

„Co je špatného na mém přízvuku?“ ohradil jsem se.

„Drahoušku,“ zvažněla, „úplně všechno.“

*

O dva týdny později mě plukovník zmrazil novou zprávou.

„Vážně?“ nechápal jsem.

„Jak to myslíš, vážně?“

„Nic, nic,“ snažil jsem se skrýt paniku. „Já jen, že Hannah včera nic neříkala.“

Přimhouřil oči.

„Paní Hannah,“ opravil jsem se rychle. „Myslel jsem...“

Co jsem si myslel? Že vrcholová manažerka jedné z největších světových firem propadne klukovi, který ve svých třiceti vypadá na patnáct? Který je sice slušně placený, ale i tak jeho roční příjem jen těžko překoná to, co ona vydělá za jedinou hodinu? Tohle jsem si myslel? Ne. Nebo ano?

Jen jsem nepočítal s tím, že odjede bez rozloučení. Byl jsem naštvaný? Vlastně ne. Vážně jsem ji miloval. Udělala všechno správně. Žádné slzy, žádné sbohem. Nakonec mi toho víc dala, než vzala.

Beze slova jsem pokývl a odešel.

Místo do kanceláře jsem zamířil k parkovišti. Minul jsem služební Jeep, který mi i vůní uvnitř připomínal ji. Jako by na mě volal jejím hlasem. Jako by se na mě díval jejíma očima. Pokračoval jsem dál po chodníku, přes magistrálu, seběhl jsem dvacet schodů na pěšinu podél řeky. Pokračoval jsem po levém břehu, až na kraj lesa. Šel jsem dál a dál. Celé hodiny. Na krajinu padla noc. A já stále šel. A brečel jako želva.

*

„Dá se tu někde plavat?“

Padesátka mě zastihla na Queen street v Cardiffu. Cukl jsem sebou a otočil se. Nezestárla ani o den. Vlastně omládla. Mohlo jí být sotva dvacet. Hannah.

„Je tam podoba, že ano?“ ozval se ten hlas znovu.

Teprve teď jsem si všiml, že jsou dvě. Dvě Hannah. Vypadaly jako sestry. Jen ta moje neměla kraťasy, ale šaty pod kolena a na očích brýle. Jinak ji čas ale nepoznamenal.

„Jak?“ zakoktal jsem. „Kde?“

„Vyrostl jsi do krásy,“ usmála se na mě Hannah. Moje Hannah.

„Představíš nás?“ přišel jsem konečně k sobě.

„Ale jistě, kam jsem dala vychování?“

Kývla na mě, pak na svou mladší kopii: „Miláčku, tohle je...“

Čekal jsem, že zazní mé jméno, ale ona dodala: „... Hannah. A holčičko, tohle je můj dávný přítel. Velice dobrý přítel.“ Jako by jí zvlhly oči?

„Moc mě těší,“ potrásl jsem nabízenou rukou.

„I mě těší,“ omráčila mě mladší kopie mé dávné lásky zářivým úsměvem. „Odkud se s mamkou znáte? Z Oxfordu?“

„Ano, holčičko,“ pohládila ji po rameni, zatímco na mě mrkla. „Z Oxfordu.“

To mi zalichotilo. Trochu jsem na své výslovnosti pracoval. Měl jsem na to dvě osamělá desetiletí.

„Přijdete dnes na máminu oslavu?“ vyhrkla ta menší.

Podíval jsem se na větší. Oslavu?

„Ne, myslím, že ne,“ vykoktal jsem.

Matčiny oči mě pochválily.

Na rozloučenou mě obě políbily na tvář, jen ta starší mě k tomu ještě plácla přes zadek.

„Don't ask,“ zašeptala mi do ucha.

Sledoval jsem, jak odcházejí. Moje Hannah pod palbou otázek, a já se mohl jen domnívat, že většina se jich týká mě a toho, co jsem zač. Anebo také ne. Třeba probíraly nějaké detaily večerní oslavy.

Jako pokaždé, když jsem nervózní, začal jsem se škrábat za pravým uchem. Nahmátl jsem malou pihu, kterou tam mám od narození. Mateřské znaménko. Dvacet kroků ode mě zvedla mladší Hannah pravou ruku, a zatímco jí matka něco vysvětlovala, podrbala se za uchem.